

Albert Sánchez Piñol durant la roda de premsa que va oferir per explicar el conflicte que va tenir lloc a Utrecht quan havia de presentar la novel·la 'Victus' JOSEP LOSADA

Bigus Victus?

Alguns intel·lectuals orgànics pensen que les seves opinions són, sincerament, tan fonamentades, tan excel·lents, tan ben treballades per l'esforç del seu poderós magí, que haurien de ser (i que de fet són) no només les més lògiques i benèfiques, sinó també les que comparteixen la majoria de la població.

Així, Mario Vargas Llosa declara que està convençut que la majoria dels catalans no són pas partidaris de la independència i que, per tant, votar és superflu. Ell ja sap, com correspon a un intel·lectual de veritat, el que és la vera realitat i el que pensem majoritàriament els ciutadans. Ell ha llegit i estudiat, a diferència d'altres. Ell sap, com don Quixot, el que existeix de veritat més enllà de les enganyoses aparences. I quan l'escuder Sancho, en l'episodi dels molins, intenta dissuadir el cavaller i evitar que es precipiti contra uns gegants inexistents, el *desfacedor de entuertos* menysprea la prudència del seu servent. Ell ha llegit, ell en sap, i Sancho, no, pobre.

El mateix passa quan distingits historiadors proclamen que el conseller en cap, Rafel Casanova, va afirmar en el seu darrer discurs que "per nosaltres i per la nació espanyola lluitem". O el que és el mateix, que el setge del 1714 va ser, en realitat, una guerra entre espanyols i la versió catalanista del conflicte no és més que una monstruosa falsedat històrica. Una falsedat propagada pel presentisme històric del pèrfid *nacionalismo* i per creadors de faules indecents com Albert Sánchez Piñol, autor de *Victus*. Per aquest motiu, precisament a Utrecht, on es va firmar la pau, es prohibeix la presentació de la novel·la, per preservar la salut pública, per protegir la veritat de la història, de la manipulació interessada.

Espanya és la identitat natural, biològica, dels catalans i, a diferència d'altres conceptes com França o Itàlia, només té un significat, unívoc, prísti, que travessa impol·lut la histò-

ria a través dels segles fins a fer-se verb en els llavis de Cayetana Álvarez de Toledo, uns llavis caribenys i sensuals.

Per tot això vull recordar que el rei Jaume el Conqueridor es presenta en el seu *Llibre* com a "rei d'Espanya", que el nostre cardenal Margarit, al segle XV, proclama la nostra espanyolitat i que Cristòfor Despuig a *Los colloquis de la insigne ciutat de Tortosa* es queixa, amb llàgrimes als ulls, que els castellans "gosen dir públicament que aquesta nostra província no és Espanya y per ço que nosaltres no som verdaders espanyols".

El professor Flocel Sabaté ha estudiat com una de les primeres onades immigratòries cap a Catalunya i València va ser la de certes súbdites del regne de Castella. Al segle XIV la majoria de les prostitutes eren oriündes d'Espanya i, pel que sembla, tenien tant d'èxit, per llur exotisme, com avui el poden tenir les més excitants orientals o llatinoamericanes. Tant és el que pensessin els nostres trempats besavis o el que pensem avui, el concepte d'Espanya vol dir el que més convingui. Ens ho diuen seductorament a l'orella: "Vine amb mi, rei, seré el que vulguis."*

L
Al segle XIV, a Catalunya, la majoria de les prostitutes eren oriündes d'Espanya i, pel que sembla, tenien molt èxit

MOTACIONS MÀRIUS SERRA

Amitjan juliol, quan el traç de la V tot just anava pel vèrtex, vaig analitzar l'etimologia de la paraula *tobogan*, d'origen amerindi, i vaig demanar si en coneixieu sinònims autòctons com els que acabava de localitzar a Arbeca (*relliscador*), Santa Maria d'Oló (*ressolador*) o Sant Martí de Tous (*rebutllador*).

Durant tot l'estiu molts lectors d'El Punt Avui han anat fent rossolar paraules pel tobogan del meu correu electrònic. En Josep Sançhís Carbonell escriu des d'Ontinyent, a la Vall d'Albaida. Diu que en el seu entorn, i en altres punts del País Valencià, *tobogan* té un sinònim prou conegut: *esgoladora*. Té lò-

Arrullador?

gica, perquè en algunes zones esgolar-se, a banda d'esgargamellar-se, pot voler dir relliscar, llenegar o esmunyir-se, i esgolador és sinònim de pendís.

Per la seva banda, en Joan Farré Huguet, barceloní de Ciutat Vella, diu que a casa seva sempre n'havien dit *pelaculs*. En la mateixa línia glútia, en Josep Lluís Ruiz Bellet afirma que a Lleida, als anys vuitanta, en deien *ras-caculs*. D'entre totes les variants que he re-

but, la que m'ha cridat més l'atenció és la que envia en Jordi del Boter, que parla de la seva infància a la Pobla de Segur als anys cinquanta. En Jordi escriu: "Dels llocs inclinats per on mos arrullàvom de cul a terra en dívom un arrullador." Tant podia ser un pendís com una barana d'escala. L'Alcover-Moll recull el verb *arrullar*, en sentit literal ("deixar anar violentament una cosa, llançar-la cap avall") i figurat ("deixar-se dur d'una passió violenta"). Pep Coll també ho recull a *El parlar del Pallars*. Catalans, el procés sobiranista és un arrullador formidable. Potser ens pelarem una mica el cul, però això ja no hi ha qui ho aturi. *